

95. *Любезно ми чедо!*

Какво слушамъ въ писмо-то ти отъ 5/п. м.? вмѣсто да мя зарадвашь, ты мя нас-
кърбѣвашъ: казвашъ ми чи, сички-ты добрини на свѣта получилъ бѣ, ако ти дамъ
дозволеніе, да ся оставишь отъ ученіе-то. Тѣй ли Сынко! послушай мя, нека ты не-
плаши толкози сѣмненіе-то ти; Ты трѣба да побѣдишь мѣчнотіи-ты на природж-тѣ
съсъ прилѣжаніе-то: Небой ся не; съсъ едно удряніе не пада дърво-то; нито пакъ
съсъ едно оловно замерваніе падва крѣпостный-тѣ зыдѣ. Знай сынко! чи трудѣ-тѣ и
прилѣжаніе-то многу пѣти надвива естество-то, и изцелява недостатока на ума; Имашъ
право; и знамъ чи естество-то има голѣмо вліяніе въ ученіе-то, но и на това не е
нужда да си изгубва чловѣкъ твърдость-тѣ. Колко учени хора гледамы днесъ, кои-то
истърпѣхъ големи мѣчнотіи, като тебе още у азбукж-тѣ! но съсъ неутруденіе-то
побѣдихъ и исплувахъ благополучно, големый океанъ на наукж-тѣ. Заради това додѣ
ся намирамы въ този подвигъ съсъ ученіе-то, трѣба да побѣдяваме врожденно-то си
невѣжство, и да изгонваме сѣкож мѣчнотіж, що-то срещамы въ тогози пѣтя. Убо-